

# ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

NUMĂRUL 22 (1118) ANUL 72 SERIA II ● JOI 29 V 1969 ● 8 pag. 25 bani



## Congresul al X-lea al P. C. R. întâmpinat cu entuziasm de întregul nostru popor

Recenta plenară a Comitetului Central al P.C.R. a hotărât convocarea, pe data de 4 august 1969, a celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român. Eveniment întâmpinat cu deosebit interes de întreaga țară, marele sfat al comuniștilor făcând bilanțul celor realizate de poporul nostru, sub conducerea partidului, în răstimpul scurs de la istoricul Congres al IX-lea, va indica drumul pe care îl va parcurge țara în anii următori, constituind o luminoasă rampă de lansare a izbînzilor noastre viitoare. Astfel Congresul va pune în discuție, și va adopta directive cu privire la planul cincinal care începe din 1971, trăsînd în perspectivă liniile directoare pentru dezvoltarea economiei naționale, a țării în general și pentru perioada 1976—1980.

Faptul că tezele C.C. al P.C.R. pentru cel de-al X-lea Congres, proiectul de directive asupra planului cincinal 1971—1975 și a liniilor directoare ale dezvoltării economiei naționale pe perioada 1976—1980 vor fi aduse în prealabil — conform hotărîrii ultimei Plenare a C.C. al partidului — în fața opiniei publice, fiind puse în dezbaterea tuturor organizațiilor de partid, demonstrează o dată în plus permanenta adîncire a democrației de partid, a democrației noastre socialiste datorită căreia poporul are posibilitatea de a participa nemijlocit la rezolvarea problemelor de interes național. Aceasta întărește certitudinea că ja-

(Continuare în pag. a 3-a)

ALBINA

## DANSUL MĂRII

de ION BĂNUȚĂ

De vrerea, ori plăcerea, te fac să cobori mai repede, ori mai a-galo din acei Carpați falnici înve-mîntați în brazii, în ozi, de te lași către Bărăganul acela imens, întins ca o tîpsie multicoloră, dai de Dunăre. Dunăre-tulbure. Dună-re-galbenă. Și de ce nu, Dunăre-albastră. Valuri. Muzică. Strauss. De ai să mergi pe firul apei, ai să ajungi acolo unde, după Herodot, „se varsă Istrul în marea cu gura întoarsă spre răsărit“. Ajuns-am deci la Pontul Euxin, la Marea Neagră, la Marea cea Mare, după cum îi spuse Măria-Sa, Mircea cel Bătrîn, domnitorul Țării Românești, duce al Amlașului și Făgărașului.

Aici, fu exilat de Augustus, soa-rele Romei, poetul Ovidiu, care, nolens-volens, ne-a lăsat în „Tris-tele și Ponticetele“ lui, niște știri despre părinții noștri, care răzbă-tind prin veacuri au ajuns pînă la noi. Scriindu-i lui Brutus, unul dintre amicii săi, de dor dar și ca scrisa lui să nu se piardă, poetul spune:

„Ovidiu ce trăiește de mult pe  
țărîmul getic  
Din Tomis îți trimite acum a-  
ceste cărți“...

Aici, la Tomis, Constanța de azi, la Marea cea mare a lui Mircea, izgonit din fastul și plăcerile im-periale, printre „barbari“: daci, geți, tracii, iliri și alte neamuri, a pătimit El, Ovidiu, încovoiat de fulgerele miniei lui Augustus, a-cel Jupiter al Romei uns de nu știu cine să unească Răsăritul cu A-pusul prin Imperiul Roman. Aici, la Tomis, și-a desăvîrșit Ovidiu opera lui nemuritoare, pe unde, odinioară, și-a împins oștile un

### Cronica unui greier

Darius, regele persilor, umblînd și el după cai verzi pe pereți.

Marea. Veacuri și milenii au mă-cinat oameni, așezări, patimi, dorin-ți. Dar ele n-au murit. Vremea le-a modificat numai. Mai, 1969. Anul XXV, anul Eliberării României de sub jugul fascist, anul Congresu-lui al X-lea, Marea Neagră stă aici în liniște și zbucium din cuaternar și pînă în clipele fantastice ale zborului în Cosmos. În Tomisul lui Ovidiu, în Constanța noastră, se pare că totul și toate s-au întors pe dos. În locul „barbarilor“, oa-menii civilizației socialiste. În locul Afroditei ce se intruchipa, vezi doamne, din spuma mării, Afrodita unul Rafael, ori Botticelli, mil și mii de Afrodite, mil și mii de Her-cull își joacă albastrul mării pe trupurile de culoarea bronzului, și scriu pe nisipul fierbinte de argint și aur versuri de iubire, fac planuri de viitor. Apoi nopțile... Poate că una din aceste nopți este chiar o frîntură din acel nemuritor poem de dragoste „O mie și una de nopți“ ale Șeherezadei care poveș-tea cu o anume înțelepciune și patimă orientală întru slava și în-duplecarea lui Al-Rasîd. Noaptea, marea e de cărbune, oarbă și în-floritoare. Și totuși, mii de oameni se joacă sub lună, — navele cos-mice nu le permit încă dansuri pe lună, pe astrul îndrăgostitilor de pe Terra.

Mamaia. Eforie. Mangalia. Trei nume ale unor sfînte locuri unde din Mai pînă în Septembrie vin sute de mii de lăcătuși, monteurii, cazangii, țărani cooperatori, profesori, ofițeri, scriitorii, artiștii, sa-vanții. Vin la odihnă și plăcere. Mai vin și alte neamuri: cehi, unguri, polonezi, nemți, ruși, fran-cezi, olandezi, englezi etc., Marea Neagră — vopsită în albastru, în verde, în violet, îmbrățișează în dansul ei veșnic, într-o libertate demnă de România secolului XX, pe toți oamenii de omenie, Indife-rent de culoare, de rasă, de orien-tări. Marea noastră, Marea cea mare, ne descîntă în felul ei pe fiecare, înfășurîndu-ne în manta-i de nesfirșit mereu amintîndu-ne de Eminescu, și tainic șoptîndu-ne să fim mai buni, mai generosi, mai beți de visuri întru frumusețea lumii. În dansul mării, al delfinilor, al albatroșilor, s-ar zărea eș noi sintem balerinii neînvinși ai Uni-versului.

Copiii sînt soare, vers  
Vis și doruri, univers.

### DIN SUMAR :

IONEL PERLEA  
de M. MUNTEANU  
(pag. a 4-a)

CINE NU-L CUNOAȘTE  
de ȘERBAN NEDELCU

DAȚI-LE SOARE !  
de MARILENA VULPE  
(pag. a 5-a)



## ÎNTR-UN SAT DE PE SOMEȘ

Recunosc cu greu satul de pe vremuri și de când i-am pășit pragul, mă întreb într-una: acesta să fie oare Gilău copilăriei și adolescenței mele?

Dacă n-aș vedea în zare virfurile semețe și atât de binecunoscute ale munților ce poartă același nume cu satul, dacă n-ar curge aici Someșul, cu cîntecul vechi al apelor sale, aș putea crede că am nimerit într-o altă așezare. Mă plimb pe ulițe căutînd imagini vechi, repere de odinioară, dar le întilnesc foarte rar.

Șoseaua ce întretaie satul pe care se însiruie unitățile de deservire a populației, stilpii în formă de bici, cu tuburile lor de neon dau impresia unei străzi principale dintr-un oraș. Pe această „uliță“ se află magazinul universal, restaurantul cu o grădină de vară, cofetărie. Nu departe de ele, răsces și alte firme pe frontispiciul clădirilor. La Gilău poți să-ți comanzi azi un costum de haine, la un atelier de croitorie, să-ți reparați ceasul la ceasornicărie, iar femeile merg la salonul de coafură.

De cîțiva ani în comună funcționează un liceu cu sute de elevi și multe cadre didactice.

În Gilău este acum o animație deosebită. În apropierea locului unde Someșul rece se îmbrățișează cu Someșul cald, se construiește un baraj, se creează un lac de acumulare pe o suprafață de zeci de hectare. El va asigura cu apă potabilă și industrială orașul Cluj, exploatarea minierei din Căpuș, Aghireș ș.a. În jurul lacului se vor construi cabane și moteluri, restaurante, un ștrand și alte obiective de agrement. Gilău se va înscrie astfel pe harta țării ca unul din frumoasele și apreciatele centre turistice.

O clădire impunătoare cu etaj își arată silueta de departe. Este noul sediu al căminului, o construcție

demnă de aspectul și nivelul de azi al comunei. Lăcașul de cultură ce va intra în funcțiune în curînd (se află la roșu), va avea o sală de festivități cu 500 de locuri și încă 11 încăperi pentru bibliotecă, stație de radiofrecvență, club și alte activități culturale.

Stau de vorbă cu bibliotecara Maria Cosma. Îmi vorbește despre cei 15 ani petrecuți în această instituție, de drumul cărților la cititori și poate că nici nu-și dă seama că de fapt îmi dezvăluie o adevărată istorie a ridicării culturale a satului. Biblioteca păstrează și azi fișele primilor cititori. Erau pe atunci puțini, mai mult copii! Oamenii maturi erau doar cîțiva. Maria Cosma rostește oarecum emoționată numele primilor trei cititori: Nicolae Bota, Gheorghe Krasznai și Carol Pavlovici. Azi biblioteca din Gilău are peste 2000 de cititori (populația comunei este de circa 3400 suflete) iar anul trecut, sătenii au împrumutat 21000 de cărți.

Dar bibliotecara îmi vorbește apoi și de alte domenii ale vieții din comună. Ascultînd-o, îmi dau seama cum a reușit ea să atragă sătenii la lectură. Cunoaște bine problemele și realizările cooperativei agricole de producție din comună, cunoaște programele pe care le urmăresc cu preferință oamenii din sat la televiziune (îmi relatează că în comună sînt azi aproximativ 800 de televizoare) preocupările tinerilor, ale femeilor din comună.

Ca și în alte domenii de activitate, românii și maghiarii din Gilău muncesc laolaltă înfrățiți și pentru dezvoltarea vieții spirituale și culturale. În ansamblul folcloric care a adus de curînd pe scenă o Nuță din Gilău, cîntă și joacă împreună artiști amatori, interpreți români și maghiari iar spectacolele echipelor de teatru (sînt două asemenea formații, una în limba română și alta în limba maghiară) cuceresc deopotrivă aprecierile publicului.

Peste cîteva luni, în toamnă, comuna va sărbători un eveniment deosebit: aniversarea a 175 de ani de la înființarea primei școli românești din Gilău.

Sînt indicii care arată că așezămintele de cultură din comună vor întîmpina această aniversare cu noi realizări pe tărîmul dezvoltării vieții spirituale din localitate.

I. RADU

## „SUPER-TONUL“ DIN MĂRUNȚEI

Acum un an și mai bine, cînd a venit ca bibliotecar în Mărunței, Adrian Florea aducea cu el două geamantane, un sac cu cărți și o ghitară. Ca bibliotecar, a reușit în scurtă vreme, să salte săgeata ascendentă pe graficul cititorilor din comună. Iar pasiunea sa pentru muzică a izbutit curînd s-o transmită și altora: tineri profesori, meseriași, elevi, tîrîni cooperatori.

La început, a pus bazele unui cerc de muzică ritmică. Instrumente aveau oamenii destule, puse la dispoziție de conducerea căminului cultural: ghitare, saxofoane, trompete, o baterie; ba, au cumpărat și un clavier electronic. (Mărunței-ul se numără printre comunele din județul Olt, cu cooperative agricole bogate, cu o înfloritoare viață cultural-artistică).

Deci, aveau instrumente; și mai aveau și talent, și dorință de a face treabă bună. În puțin timp au înființat o formație de muzică ușoară în comuna lor (mult așteptată de tinerii pe care, la seratele lor, nu-i mai multumeau lăutarii din comună). Numele orchestrei: „Super-ton“. Data nașterii: 18 noiembrie 1968, cînd a avut loc primul concert, cu prilejul unei seri distractive pentru tineret. La ghitară — tinerii profesori Constantin Constantin și George Constantin și bibliotecarul Adrian Florea; la saxofoane — Ilie Constantinescu, șoferul cooperativei și zidarul Ilie Băldănescu; la trompetă — mecanicul Gheorghe Dușu; la baterie — profesorul Mihai Dobre. Solistă vocală — profesoara Maria Dinu.

Doar începutul a fost greu: primul concert; i-au urmat altele, și altele — și nu numai la Mărunței, ci și în localități din județ: la Drăgănești, în comuna Coteana, în satele Izvoarele și Bălănești. Și de

fiecare dată, cu măcar două-trei bucăți noi. Printre acestea, și „Ghiocelul“. Autorul muzicii și textului: Adrian Florea. Verificat și aprobat de sectorul muzical al casei de creație, „Ghiocelul“ a răscălit pentru prima oară pe scena fazei intercomunale a celui de-al IX-lea Concurs, o dată cu celelalte flori ale primăverii. Rezultatul acestei prime confruntări oficiale a tinerei formații? Calificarea la faza județeană și, totodată, felicitări din partea juriului.

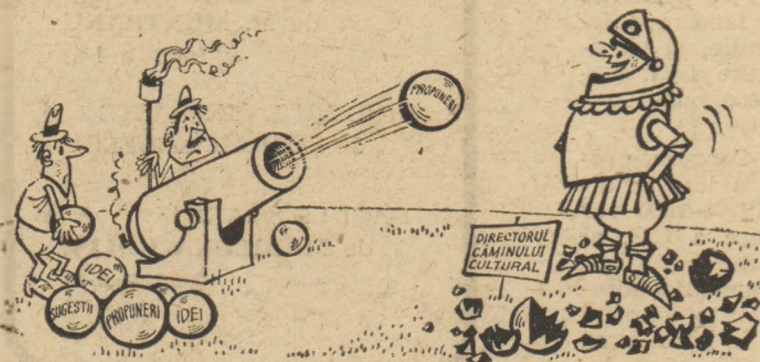
La orizont: o nouă formație, de astăzi de elevilor din comună.

Urînd exemplul celor din Mărunței, și tinerii din Stoicănești, din Iancu Jianu, din Orlea se pregătesc să organizeze, în comunele lor, formații de muzică ușoară.

„Supertonul“... face muzica!

TRAIAN LALESCU

## CARICATURA SĂPTĂMINII



— Nu v-ați plictisit? Nu vedeți că mă bombardati degeaba?  
Desen de NIC. NICOLAESCU



Portret  
de tîrîncă  
(Pictură  
de  
Gabriela  
Florescu-Sibiu)

AL IX-LEA CONCURS

## EVENIMENT PE VALEA DORNEI

Din satele care înconjoară Cîmpulungul, din Deia, Moldovenesc, din Deia, Dorna-Arini, Sadova, Crucea, Dorna-Candreni, de pe valea Dornei, printre munții împăduriți din belșug, au sosit în Vatra-Dornei iubitorii cîntecului și ai dansului, cei mai buni artiști amatori pentru a se înfrunța prietenește sub egida celui de-al IX-lea Concurs artistic republican, deocamdată, la nivelul fazei județene.

Spectacolele muzical-coreografice, înșirate cu scurte pauze de simbioză după-amiază pînă duminică seara, au fost deschise, după un bun obicei, de către corurile din Pojorîta, Dorna-Candreni, Vatra-Dornei, care astfel au contribuit la crearea atmosferei solemne de concurs. Acestea și-au alcătuit repertoriile potrivit clasicei formule de repertoriu utilizată pretutindeni, intonînd la început un cîntec de masă și sfîrșind cu o prelucrare de folclor. Oricum, remarcă preferința corurilor pentru creațiile lui I. D. Chirescu și C. Porumbescu, interpretarea cîntecelor ridicîndu-se pînă la calitatea artistică, onestă, a adevăraților amatori de muzică vocală. Îmi exprim rezerve față de practica utilizată în întocmirea repertoriilor grupurilor vocal-folclorice, anume aceea de a prelua mecanic repertoriul recomandat de obicei pentru formațiile corale.

Orchestrale de muzică

populară — în ciuda includerii arbitrare de instrumente îndepărtate de tradiția muzicală locală — au muncit cu rîvnă să realizeze antrenul necesar acompanierii soliștilor vocali și echipelor de dansuri. Melodiile sălătorețe bucovinene, hora, sirba, bătuta, în interpretarea orchestrelor din Dorna-Candreni și Cîmpulung au găsit o audiență totală în rîndurile spectatorilor stimulați de fiorul competiției. O notă meritorie se cuvine orchestrelor de muzică populară, tarafurilor, care valorifică din ce în ce mai mult satele de variante ale „bătutelor“, „țărăneștilor“, sporin-du-le frumusețea melodică și ritmică moștenite, prin preluarea în armonie orchestrală; rețin, ca exemplu, execuția polifonică a bucății „ciocăneșteanca“ realizată de fluierule, cobzele și cavalele fiilor și nepoților lui Ilie Cazacu din comuna Botuș, animatorul țîran, care în 1936, la Londra, a impus tuturor oaspeților veniți pe insula britanică, dulceața nespūsă a cavaliului originar din munții împăduriți ai Moldovei. Este, de asemenea, meritorie încercarea formației de muzică a Cooperativei „Deia“ din Cîmpulung, de a obține culori orchestrale prin alăturarea de muzicute de diferite mărimi și în registre diferite. În scurta cronică de față, sugerez orchestrei de muzică ușoară din Cîmpulung, să renunțe la efectele asurzitoare create de aparatele de amplificare sonoră, conectate la fiecare instrument muzical în parte. Muzica ușoară nu este zgomot, ci, eventual, melodie mai ritmică.

Soliști, în general, admirabili. Ioan Costan în-

zestrat cu o voce capabilă să realizeze melismele autentice, Amina Cătuș — o zvîrlugă de fată, frumusețea foc — demonstra naturalitate, dezinvoltură scenică, mult dinamism în vocea ei cu inflexiuni joase, Spiridon Cozan cu o voce caldă. Gheorghe Greaban, cu un timbru agreabil, vioara nuanțată în tînguire ori în joc a lui Dumitru Țîntă, ireproșabila execuție a fluerului lui Gheorghe Slăvoacă din Pojorîta, ori taragotul îndrăcit al lui Ioan Todașcă m-au emoționat.

Apoi, au inundat scena dansatorii în bundițe împodobite cu blănițe de jderi, revărsînd valuri de dinamism inadaptat, antrenînd spectatori în vârtejul jocului lor. Care formație a dansat mai frumos, oare? Cele 14 prechi de meșteșugari din Vatra-Dornei, viguroasa formație de naturală spontaneitate din Pojorîta, cei 16 dansatori din Dorna-Arini, cu basmalele verzi, înflorate, ale fetelor? În orice caz, dansatorii Casei de cultură din Vatra-Dornei, instruiți de cunoscuta animatoare a activității artistice de amatori, Iuliana Ciocan, au răsplătit exigentele spectatorilor, desenînd curat și în ritmuri trepidante culori orchestrale culesc de pricepere de folclorist coregraf, de către instructori.

Spectacolele amatorilor, bogat prezentate în zilele fazei județene a Concursului al IX-lea, atestă existența unei activități artistice permanente, lăudabile, a oamenilor muncii din ținutul Dornei.

MIRCEA PETRE  
SUCIU



## Insemnări

## A trăi în societate

Iată-ne și la Bălănești-Gorj, ca invitați. Localitatea se întinde, asemeni unui uriaș covor de verdeață, de-a lungul văii Amaradia, pe o distanță de 27 kilometri și e „nespus de frumoasă”, așa cum, fără nici o exagerare, ni se relatează în scrisoarea primită. Șase sate, șase grădini, în care oamenii, printre altele, având înținse livezi, fiind buni viticultori și crescători de animale, au trecut la capitolul „avere obștească”, peste 310 hectare de vii și livezi, turme de oi, sute de vite mari și numeroase acareturi sporindu-și, an de an, prestigiul în cuprinsul județului.

S-ar fi convenit, după unii, să lărgim această descriere și, din punctul lor de vedere, vor fi având dreptate. Cu nimic mai prejos ni se pare însă discuția despre „locul omului în societate”. S-au schimbat gânduri și păreri, s-a vorbit și despre bine și despre rău, și despre frumos și despre urit, s-au dat și exemple de oameni care își dedică o bună parte din timpul liber țelurilor înalte ale societății, pentru progresul satului în care au văzut lumina zilei și în care trăiesc și fac câte ceva și pentru binele altora. Învățătorul Aurel Diaconescu, bunăoară, nelipsit de la nici o acțiune colectivă, sau Ioana Șerban, pentru a treia oară deputată în satul Voitești Vale, Maranda Dănăricu, președinta comisiei de femei, sau Vasile Stăncioiu — „nea Vasile — meșterul ceapeului”, cum îi zic oamenii, după care „orice lucrare făcută trebuie să țină multă vreme”. Pentru ei, pentru medicul Vasile Brinzan și pentru alții, numai cuvinte de laudă.

La dispensar vin în fiecare lună circa 450 de adulți și copii. Pășese pragul dispensarului și se adresează medicului Vasile Brinzan cu aceeași încredere cu care s-ar adresa unui specialist de la Tirgu Jiu, și chiar mai mare. Îl cunoște pentru neobosită activitate pe care o desfășoară împreună cu colaboratorii săi. De aici prețuirea de care se bucură în rindul cetățenilor.

A trăi în societate înseamnă ceva mai mult decât a-ți vedea numai de interese personale sau de familie. Nu avem intenția să vorbim și de oameni nărași, certăți cu ceea ce se cheamă buna-cuviință. Dar faptele s-au desprins din discuțiile la fața locului și observațiile usturătoare puteau face să roșească obrajii celor care se cred mai înțelepți decât cei din jurul lor. Ion I. Bărbuț bunăoară. E localnic și lucrează împreună cu alți concetățeni la uzinele Sadu. Se bucură de tot ce-i oferă întreprinderea socialistă și profită de ceea ce îi dă satul. În fiecare zi face drumul la uzină cu mașinile întreprinderii pe drumul comunal ce leagă Bălăneștiul de comuna Mușetești, drum pe care sus-amintitul n-a catadicsit să pună măcar o lopată de pietriș deși a fost solicitat. Și, în timp ce peste 150 de

tovarăși de-al lui pun umărul, în timpul liber, la întreținerea drumului comunal, Bărbuț își mută locul după umbră. „Mie nu-mi trebuie drum”. Oare nu i-o fi jenă când se urează în mașină? Dacă lucrurile s-ar opri aici, treacă meargă. Odată va înțelege poate, că e de datoria fiecăruia să contribuie la tot ce se face în sat, pentru binele tuturor. Dar omul nostru nu e de văzut la nici una din acțiunile obștești.

Ce faci pentru satul tău, cetățene Bărbuț? Că la drepturi ești în frunte.

Sînt unii care cred că lor li se cuvine totul fără să dea în schimb nimic. La vîrsta de 26 de ani, Romică Tașcău a devenit renumit pentru chefurile și scandalurile în care deține locul de frunte. De două ori a fost căsătorit și tot de ațitea ori părăsit de soții. Acum „viteazul” și „neînțeleșul” Tașcău a rămas singur. Unica ființă care îi mai rabdă purtarea este cea care i-a dat viață, mama, pe care nu s-a sfiit să o lovească. Tinărului nu-i ajung banii de cheuri, dar nu ține nici la muncă. A plecat de la C.A.P. la Birsănești, la fabrică. De aici s-a dus la Constanța, crezînd că rupe inima țigului cu priceperea lui. S-a întors din nou în sat dar nu se gîndește nici acum la muncă.

Un tinăr de 26 de ani face umbră pămîntului de pomană. Și o va face atîta vreme cît nu va fi ajutat să-și dea seama că merge pe un drum greșit, că singurul mijloc care înobilează pe om este munca, munca cinstită. Se așteaptă deci ajutorul opiniei publice. Și nu numai pentru el. Poate nu v-a întîrzia. În Bălănești s-au făcut destule lucruri frumoase și oamenii nu vor ca pe obrazul comunei să rămîna pete negre.

CL. MUNTEANU

Pelicani în rezervația Murighiol

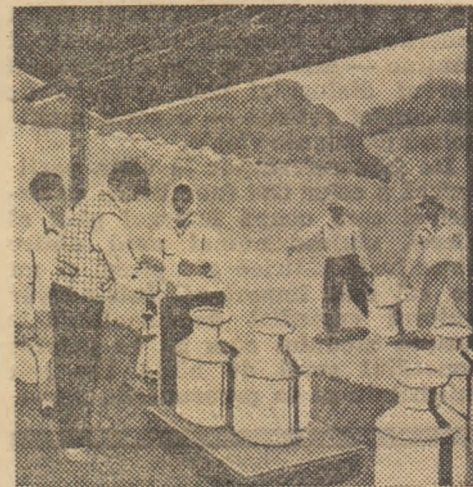


## ÎN PLIN SEZON DE PRODUCȚIE APICOLĂ

După cum se știe apicultura țării noastre a făcut progrese însemnate în dezvoltarea sa atît prin creșterea numărului de stupi cît și sub aspectul îmbunătățirii nivelului tehnic aplicat în stupine, dar mai ales prin îmbunătățirea calității produselor realizate. Și în acest an organizațiile cooperativei de consum au asigurat din timp crescătorilor de albine, pe calea contractărilor de produse, o serie de condiții pentru valorificarea unor cantități sporite de miere de albine.

În prezent, într-o serie de județe (Bihor, Caraș Severin, Mehedinți, Dolj etc.), ne aflăm în plin cules de salcîm. În alte județe producția este la început sau va începe în zilele următoare. Se știe că salcîmul reprezintă unul din culesurile de bază. Calitatea superioară a acestui sortiment, producția mare ce se poate realiza creează condițiile unei bune rentabilități atît pentru sectorul socialist (sector de stat și cooperativele agricole de producție) cît și pentru apicultorii particulari. De asemenea, se obține sortimentul cel mai valoros, care ne-a adus un bun renume de producător pe piața externă.

Avînd în vedere cele arătate, întreprinderile cooperatiste și cooperativele de consum au luat din timp măsuri pentru a participa la organizarea pastoralului la acest impor-



tant cules. Apicultorii transportați la pastoral au la dispoziție, bidoane, posibilități de predare a mierii recoltate la locul de producție precum și condiții de aprovizionare cu cele necesare în această perioadă de către cooperativele de consum din apropierea zonelor melifere. Desigur că pentru acest cules activitatea legată de organizarea pastoralului este încheiată. Urmează să se culeagă roadele muncii desfășurate.

De mare actualitate consider că este însă cuprinderea în bune condiții a culesurilor următoare. Salcîmul tardiv din zona de deal poate întregi culesul ce se desfășoară în prezent în masive. De asemenea, pastoralul la tei, floarea soarelui, în deltă, dar mai ales culesul montan a cărui miere este mult solicitată și la care producția a fost sub posibilități, trebuie să aducă recolte la nivelul posibilităților.

Pentru asigurarea unor culesuri maxime întreprinderile cooperatiste (vacoop-urile) și cooperativele de consum au sarcina de a asigura mijloacele de transport necesare la tarife reduse și cu plata după cules. De asemenea, se pot suplimenta contractele cu plata de avansuri pentru sprijinirea apicultorilor în realizarea unor cheltuieli de producție. În același timp, în bazinele de producție, apicultorii vor fi sprijiniți cu bidoane și cu preluarea mierii pentru a economisi cheltuielile prin transportul producției.

Am expus unele aspecte ale activității de pastoral din anul acesta cu scopul de a arăta care este sprijinul pe care organizațiile noastre îl pot da crescătorilor de albine și, în același timp, cu îndemnul ca aceștia să li se adreseze pentru a-l primi, pentru a-l folosi la maximum, în vederea realizării unor producții apicole la nivelul posibilităților create de condițiile deosebit de favorabile pe care țara noastră le oferă.

D. FĂINIȘI

director general în Centrocop

## Congresul al X-lea al P. C. R. întîmpinat cu entuziasm de întregul nostru popor

(Urmare din pag. 1)

loanele fixate de Congresul al X-lea vor marca un drum care este al voinței întregu-

lui nostru popor, un traseu ascendent izvorit din gîndirea și interesul clasei muncitoare, țărănimii și intelectua-

lității din patria noastră.

Mare sărbătoare și moment de bilanț care precede altă sărbătoare ce ne umple inimile de mîndrie, cea de-a XXV-a aniversare a Eliberării patriei — Congresul al X-lea al P.C.R. este întîmpinat cu bucurie și în același timp cu hotărîrea de a cinsti aceste evenimente cu noi succese în muncă, în întrecerea pentru îndeplinirea și depășirea planului pe anul 1969, an decisiv al actualului cincinal. Este încă o dovadă a unității moral-politice a întregului po-

por în jurul partidului, a aderării sale depline și unanime la politica și la înfăptuirea politicii partidului.

Prestigiul de care se bucură țara noastră pe plan internațional e o dovadă concludentă că politica externă promovată de partidul nostru este bazată pe principii juste, pe ideea fărîririi unui climat de încredere și colaborare în întreaga lume. Tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta în articolul *România și securitatea europeană* că: „Lupta pentru pace, pentru securitate și destindere în viața internațională este una din mi-

siunile sacre ale socialismului, ale tuturor comunistilor, care au înalta îndatorire de a milita cu perseverență pentru a face să precumpănească în viața internațională linia spre destindere, spre reducerea încordării și a pericolului de război, spre întărirea securității”.

Adeziunea entuziastă a întregului nostru popor la politica partidului comunist este urmarea firească a faptului că partidul este exponentul cerințelor sale vitale, cîrmaciul său înțelegător pe drumul libertății, al fericirii plene și progresului mul-

tilateral. Viața a dovedit că politica marxist-leninistă a partidului slujește interesele înfloririi patriei, exprimînd necesitățile dezvoltării istorice a României; poporul nostru știe aceasta, s-a convins de acest adevăr prin propria sa experiență.

În acest an al împlinirii — al efortului de veac al României noi — Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român constituie un eveniment de primordiale însemnătate în viața națiunii noastre, o sărbătoare a întregului nostru popor.



## Alexandru Mirodan: Lumea în inițiale\*

CARTE



Nu incapa indoială că în actul comic scris de Al. Mirodan se îngrămădesc destule componente atractive pentru ca rostirea replicilor pe scenă să învelescă publicul. O combinație dramatică în care acțiunea este situată „la aproape anul 2000” și unde vine mereu vorba despre fotbal, vedete ale muzicii ușoare, parfumuri franțuzești, țigări americane și magnetofone nemțești conține — mai cu seamă atunci când nervul dialogului este susținut de un condei rutinat — o serie multicoloră de poante vioale.

De fapt referințele la viața particulară a celor trei funcționari statisticieni care ocupă întregul plan al piesei, slujesc numai unul dintre obiectivele satirice ale piesei și nu pe cel mai important. Într-adevăr autorul comediei documentându-se asupra modului cum își va petrece concediul șeful de birou Ion sau infiltrându-se în preocupările perso-

nale ale subalternilor Ica și Ina, ne oferă o imagine a vieții din jurul anului 2000 identică cu cea de astăzi ceea ce face ca orice mărunță observație critică (cu privire la situația fotbalului sau referitoare la moravuri) să capete un relief amplificat.

Piesa, care respiră precipitat într-o înălțare abilă de replici sacadate, tinde însă — în principal — să ridiculizeze mania prescurtărilor. Invazia inițialelor (și a cifrelor) pare să reducă valoarea cuvintelor, să le absoarbă seva vitală și, până la urmă, să sărăcească existența omului, încătușat de litere și incurcat în monograme. Din cauza unei litere omise este compromisă o lucrare de extremă importanță, iar în risul pe care-l provoacă frământarea erolor piesei, autorul pune un grăunte de seriozitate, un vesel semnal de alarmă față de pericolul unei birocratizări a existenței umane. Firește că subintitulându-și sceneta „tragedie într-un act” — Al. Mirodan glumește, căci ceea ce se petrece pe scenă urmărește să provoace mereu hazul, uneori chiar cu evidente eforturi. Dar în încercătura „inițialelor” astfel prezentată, apar câteva accente grave, care invită publicul la cugetare adincă.

V. MÎNDRA

\*)Colecția „Teatru” a Casei centrale a creației populare.

## IONEL PERLEA

MUZICĂ



Printre evenimentele culturale din luna mai se înscriu, la loc de cinste, concertele susținute de dirijorul român Ionel Perlea.

Șase concerte, șase întâlniri, tot atâtea sărbători ale muzicii. Călător prin lume, timp de 25 de ani, dirijorul român a făcut cunoscute și apreciate peste tot valorile spiritualității românești, descoperindu-se iubitorilor de muzică de pretutindeni ca un mare artist, neobosit căutător al semnificațiilor majore ale artei.

Sub bagheta sa, ca sub incantația unui vrăjitor, esența muzicii s-a eliberat, atingând, în zborul ei, timpla înclinată al celor care o primeau. Săli celebre de concert au răsunat înalt de vibrațiile armoniilor construite de el, Milano, Leipzig, Rostok, Paris, Roma, New York, Florența, Cleveland, Detroit s-au închinat, înfiorate, sub nobila stăpânire a artei sale.

Muzicianul de renume mondial, născut în Ialomița, la Ograda, a dus cu sine, de-a lungul partiturilor pe care le-a descifrat, sunetul adinc al personalității sale, al sufletului românesc, noblețea echilibrului și rigoarea autenticului. Muzica ce prinde viață sub gestul său pluteste în orizonturi limpezi, refuzându-se retoricii și strălucirii aparente, întorcându-se spre se-

ninătăți clasice, spre puritățile de cristal ale artei în adevăratul ei înțeles.

Tălmăcind sute de piese muzicale, din repertoriul clasic și modern, muzică de operă și muzică simfonică, Ionel Perlea a căutat peste tot adâncurile substanței sonore, și de aceea concertele sale sau imprimările pe discuri rămân triumfuri ale artei interpretative, Wagner, Mozart, Brahms, Beethoven, Berlioz, Debussy, Enescu, Verdi, Donizetti, Puccini și-au dezvăluit, prin exigența dirijorului, vibrația interioară, forța evocatoare, întregul dramatism conținut. Iubindu-l pentru marile sale succese, care au așezat, o dată mai mult, în atenția lumii, arta interpretativă românească, îl iubim și pentru omagiul pe care Ionel Perlea îl aduce mereu poporului nostru, înscriind, în repertoriul său, piese muzicale românești.

L-am cunoscut și noi în aceste zile — sărbători ale muzicii, așa cum l-au cunoscut Europa și America, dezvăluind, demiurgic, cu mișcările sale puține și blinde, cu privirile întoarse în sine, universuri de armonie și culoare, eliberându-ne sufletul din obișnuit și luindu-l cu el, acolo, sus, pe culmi.

M. MUNTEANU



## Constelația artiștilor amatori

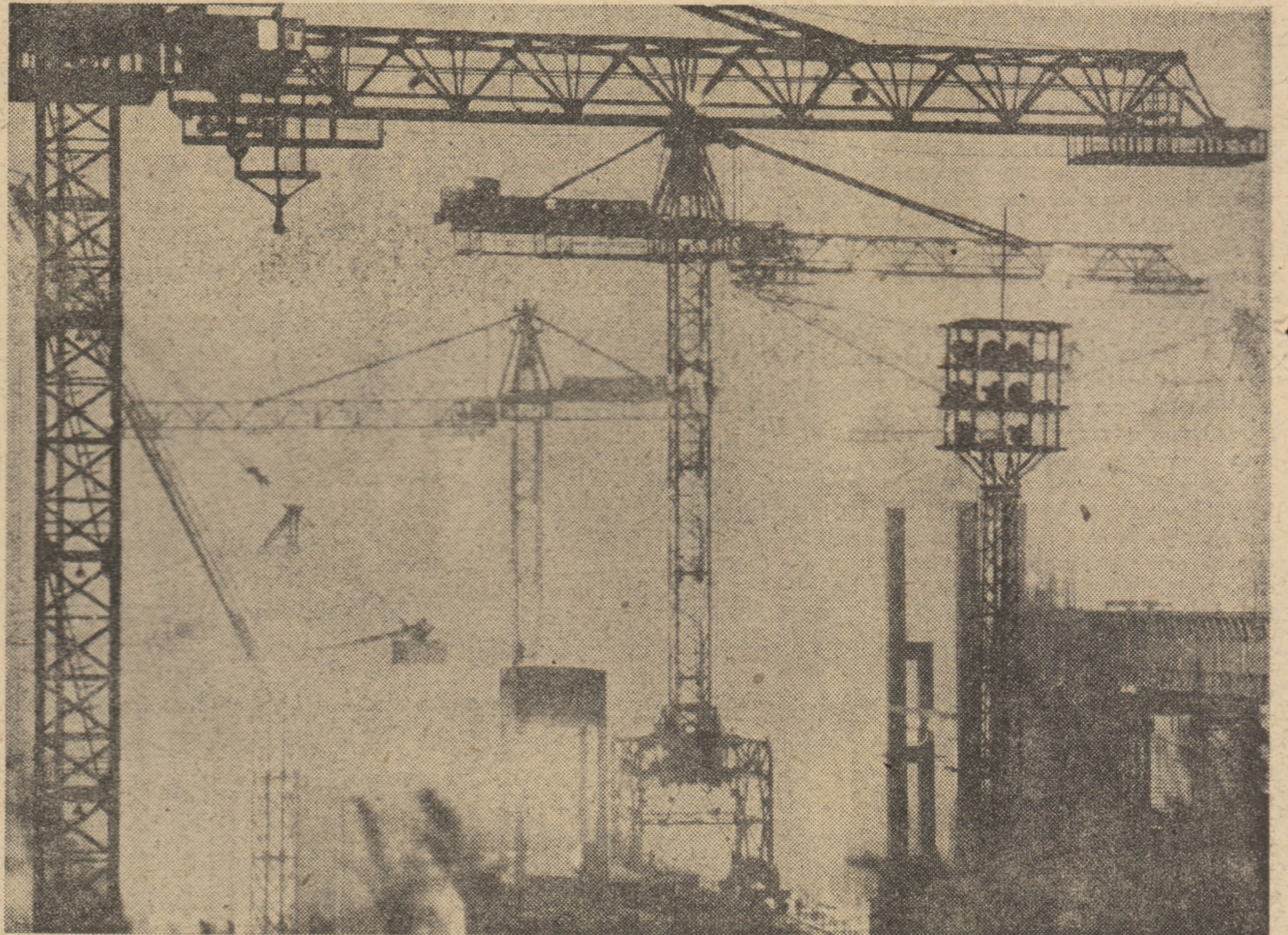
Emisiunea concurs de muzică ușoară lansează periodic pe orbită o nouă „stea fără nume”. Inșă multe alte emisiuni ne fac cunosciniță cu o întreagă constelație de artiști amatori care aduc pe micul ecran prospețimea apei de izvor a folclorului autentic.

Prin intermediul aparatului de filmat, am poposit împreună cu compozitorul Tudor Jarda pe fermecătoarele meleaguri ale cîntului născădean pentru a asculta trilirile a două privighetori: Maria și Marioara Precup. Ne-a spus Maria Precup că melodiile învățate de la părinți și vecini le-a îmbogățit cu ecoul codrului, punind în ele „multe înflorituri ca cele purtate pe cămeșe”. Le-am mai ascultat pe Maria și Marioara Precup la multe concursuri unde au fost răsplătite cu lauri, însă trebuie să mulțumim televiziunii că ne-a dat posibilitatea să savurăm trilirile acestor două privighetori în cadrul naturii darnice care domnește la Leșu Ilvei.

Și ne dăm seama ce imens câștig în frumusețe ar fi fost aplicarea aceluiași procedeu cu spectacolul Anotimpurile, prezentat de Ansamblul folcloric al Casei de cultură din Vișeu. Se putea realiza o fericită completare dacă obiceiurile exprimate prin dansuri ne-ar fi fost înfățișate nu pe scenă, ci pe meleagurile maramureșene, întrucât televiziunea are posibilitatea să-i surprindă pe acești făurari de frumuseți chiar în locurile care-i inspiră.

Un cuvînt despre o mai veche nemulțumire. Joi, 15 mai, am văzut pe micul ecran o emisiune folclorică excelent realizată. Nu ni s-a spus nici cui trebuie să-i mulțumim, nici cine erau interpretii.

A. C.



## SUCCESE ROMÂNEȘTI PESTE HOTARE

O coincidență semnificativă pentru aprecierea de care se bucură arta noastră în străinătate a făcut ca în ultimele zile — la puțină vreme după întoarcerea Teatrului Nottara de la Nancy, unde a participat cu succes la Festivalul mondial de teatru, și a actorilor Teatrului Bulandra, de la Florența, unde au interpretat *Moartea lui Danton* de Büchner în regia lui Liviu Ciulei — mai multe colective teatrale bucu-reștene să culeagă aplauze entuziaste din partea publicului din diferite țări ale lumii.

Astfel, la Paris, România a fost reprezentată la confruntarea artistică pe care o constituie Teatrul Național de spectacol Teatrului Bulandra cu comedia lui Caragiale *D-ale carnavalului*. „Intr-o stagiune a Teatrului Național, atât de diversă ca genuri și tendințe, cum este actuala, Teatrul Lucia Sturdza Bulandra din București oferă primul spec-

tacol cu adevărat clasic” scrie cronicarul de specialitate al ziarului France-Soir, adăugînd: „Mi-a plăcut mult regia lui Lucian Pintilie”. Elogii cu privire la măiestria artistică a regizorului și a actorilor români se pot citi și în restul presei franceze: „Sub conducerea lui Lucian Pintilie, cei 15 actori din distribuție dovedesc o perfectă măiestrie tehnică” (Le Monde); „Forța umoristică a regiei se bazează pe folosirea unor excelenți actori... dintre care se detașează Toma Caragiu” (L'Humanité); „Lucian Pintilie a imprimat punerii sale în scenă o miscare diabolică” (L'Aurore).

Teatrul Mic a prezentat la Leningrad și la Moscova, în fața unor săli din ce în ce mai pline, un spectacol de fragmente intitulat *Piese și actori, Jocul ielelor* de Camil Petrescu și *Ingrijitorul* de H. Pinter.

Despre succesul spectacolelor cu *Șeful sectorului suflute* de Al. Mirodan și *Ucișag fără simbricie* de Eugen Ionescu, prezentate de Teatrul de Comedie la Helsinki, vorbesc „concludent ziarele finlandeze: „Teatrul de Comedie, care este una dintre cele mai bune companii, nu-i un teatru de vedete, e un teatru vedetă” (Nya Pressen). „Teatrul lui Mirodan face parte din acea literatură care știe să vorbească inimii, captivînd spiritul” (Uusi Suomi). „Nu-i nevoie decît de cîteva minute pentru a-ți da seama că renumele internațional a lui Radu Beligan este bine meritat” (Helsingin Sanomat). „Ne aflăm în fața unui text plin de resurse poetice interpretat de Radu Beligan, acest mare actor european, cu o degajare pe care numai un suveran al scenei o poate avea” (Hufvudstadsbladet).

Vom aminti în încheiere cîteva citate despre spectacolul *Escorial* de Ghelderode, jucat de Teatrul Nottara la Nancy: „Actorii sînt admirabili, admirabilă este și regia. Este un moment teatral pe care nu-l vom uita cu atît mai mult cu cît se pare că este unicul în felul lui de la începutul Festivalului” (Le Républicain Lorrain). „Românii Teatrului Nottara din București vor putea vorbi în țara lor, cînd se vor întoarce, de un triumf. Și noi putem să le mulțumim”, (Lorraine).





1 Iunie

## DAȚI-LE SOARE!

Aleargă copiii, pe sub porțile lumii, pe sub porțile dragostei, ducind cu ei speranțele noastre, împlinirea neîmplinitelor noastre și izbînda vrerilor nevrute încă.

Aleargă copiii, pe sub porțile lumii, pe sub porțile dragostei, ducind cu ei ziua de miine din care noi vom fi plecați. Lîngă copilăria lor, aleargă dezlănțuite candorile noastre. uitata noastră copilărie pe care ei ne-o reamintesc eliberindu-ne de oboseală și de riduri și de inerție...

Dați-le pîine, dați-le soare, dați-le cîntec, dați-le aer și mai cu seamă dați-le soarele vostru, rupt din voi, să le aurească fața și sufletul cu lumină și căldură omenească...

Dați-le îndrăzneala viitorului și înțelepciunea anilor trecuți, dați-le neînduplecarea minții și înfiorarea de floare a inimii...

Dindu-le, vă dați vouă, darurile se vor întoarce însutit, rodind pe pămîntul acesta sub chip de bucurie și de libertate...

MARILENA VULPE

## ZILELE EMINESCU

Cu prilejul împlinirii a 80 de ani de la moartea lui Mihai Eminescu, între 13—15 iunie a.c. la Botoșani și Ipotestii vor avea loc o serie de manifestări închinare memoriei marele poet.

În cadrul zilelor Mihai Eminescu manifestare organizată de Comitetul pentru cultură și artă al județului Botoșani va avea loc, printre altele, o sesiune de comunicări științifice, deschiderea unor expoziții dedicate poetului, prezentarea de către Teatrul din Botoșani a piesei Mihai Eminescu de Mircea Ștefănescu, iar la Muzeul memorial din Ipotestii participanții vor putea urmări un spectacol de sunet și lumină.

Începînd din acest an, Comitetul pentru cultură și artă al județului Botoșani organizează un concurs anual de interpretare a poeziei lui Mihai Eminescu — concurs la care pot participa artiști amatori din toate județele țării. Concursul va fi dotat cu diferite premii acordate de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă, Comitetul pentru

cultură și artă al județului Botoșani, al ziarului Clopotul, al municipiului, teatrului și liceului Mihai Eminescu din Botoșani precum și premii acordate de Comitetele județene ale organizațiilor de masă din județul Botoșani.

Primul concurs de interpretare a poeziei eminesciene va avea loc în cadrul zilelor Mihai Eminescu.

## Caleidoscop

• SĂRBĂTOAREA SÂLCIMULUI are loc în fiecare primăvară, în pădurea situată în apropierea comunei Hanul Cónachi, județul Galați. Anul acesta, la tradiționala manifestare cultural-artistică, deschisă de un grup de vînători, au participat mii de oameni ai muncii din județul Galați și din alte județe ale țării. Artiști ai Teatrului Muzical din Galați, formații de muzică ușoară și populară din întreprinderile municipiului Galați, artiști amatori ai căminelor culturale din comunele Independența, Tudor Vladimirescu, Ivesți, Piscu ș.a. au susținut un interesant program artistic.

• CENTENARUL ȘCOLII DIN COMUNA CĂIANU, județul Cluj, a prilejuit interesante manifestări, care au evocat momente din istoria acestui vechi lăcaș de învățămînt și noile condiții de care se bucură astăzi elevii din Căianu. Participanții au adresat o telegramă C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu transmițînd conducerii de partid și de stat cele mai sincere mulțumiri pentru grija și prețuirea deosebită pe care o acordă școlii și slujitorilor ei.

• CASA MEMORIALĂ BENEDEK ELEK a fost inaugurată duminică în satul Bătăni Mici, județul Covasna. Manifestările organizate cu acest prilej au oferit imaginea vieții și operei scriitorului Benedek Elek, autor al unor povești și povestiri inspirate din folclorul secuiesc, talmăcitor în limba maghiară al folclorului românesc.

## FEMEILE

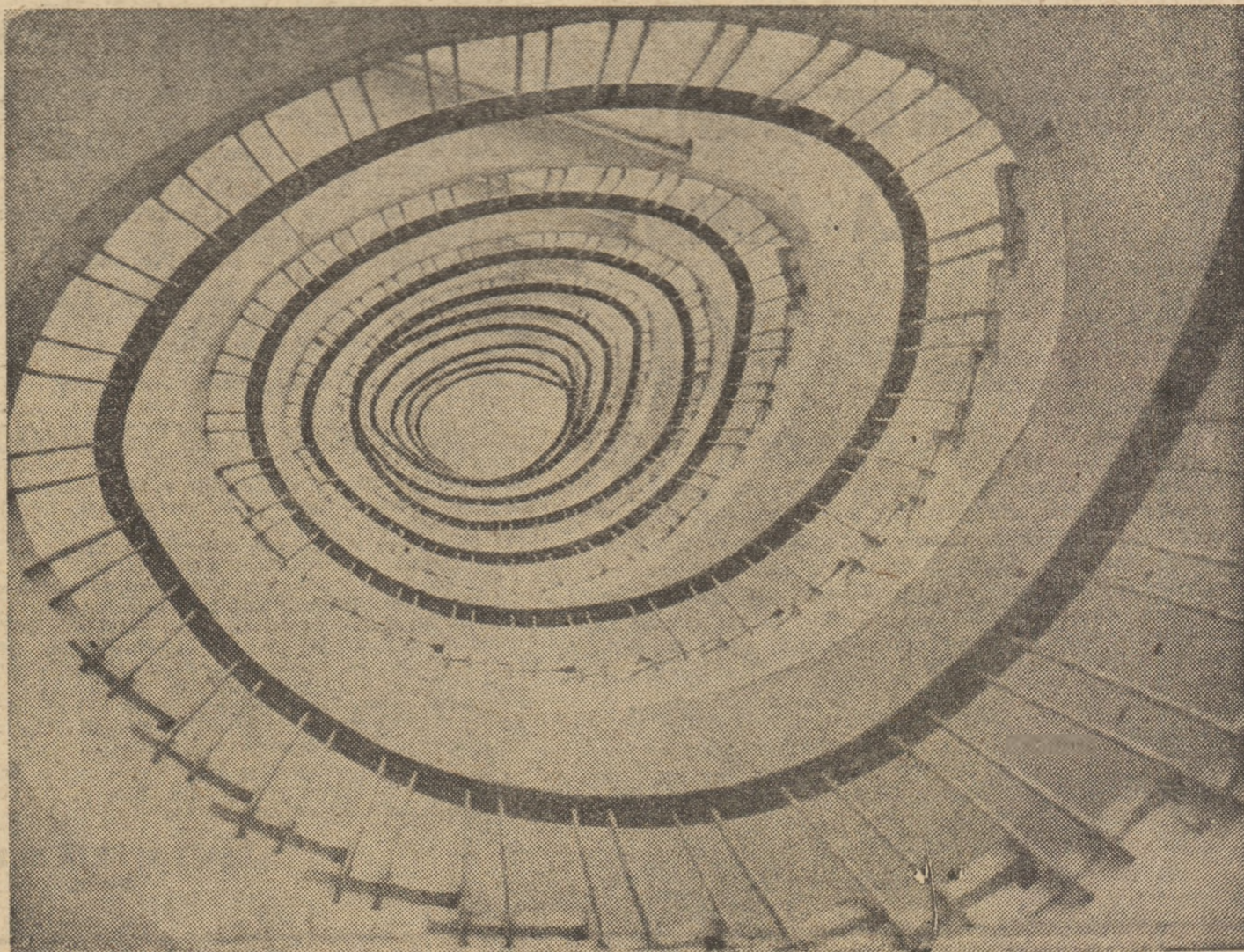
Limpede le e părul despleptănat  
În oglinda ochiului de bărbat  
Umerii și ocala destuneacă  
Cînd printre degete lunecă.

Apă în ape trupul le-ar putea fi  
Noapte în noapte, ziua în zi  
Dar din toate acestea nu e nimic;  
Un lan numai, bătut spic lîngă spic.

Soare, coace-l ușor, soare, străbate-l încet  
Ca o mină nesigură peste-un străvechi alfabet  
Lună, crede că-i mare, spune-l vintule vai  
Depărtare — punct lîngă punct cardinal...

FLORIN COSTINESCU

DRUM  
ÎN  
SUS



## INSTANTANEE

### Cine nu-l cunoaște?

Cine nu-l cunoaște, din Măgura, pe Ilie Mărgean! Unii îi spun nenea Ilie, alții unchiul Mărgean. Toți însă îi știu de frică! Aproape că nu e zi în care Mărgean să nu înainteze o plîngere. Ba contra lui Marin Siteavu — brigadierul —, că nu-l pontează bine zilele-muncă, ba împotriva șefului de echipă că-i face mizerie. Ba a unuia, ba a altuia.

Dacă au văzut că se ceartă mereu cu Siteavu, președintele și cei din consiliul de conducere l-au dat în altă brigadă. Ilie Mărgean a început cu plîngerile mai sus. A trimis la Uniunea județeană o scrisoare. „Președintele m-a sancționat din pricină că m-am ridicat pentru dreptate. Vă rog să trimiteti pe cineva în anchetă!”

Un inspector a stat la Măgura cîteva săptămîni. A găsit că plîngerea lui Ilie Mărgean nu e îndreptățită și a plecat.

Nenea Ilie nu s-a lăsat. A sesizat și comitetul județean de partid. „Tovarășul președinte Burlacu, și rubedenia sa, Marin Siteavu, s-au unit contra mea. Ei amîndoi și contabilul șef prăpădesc averea cooperativei. Au dat prea mulți bani pe-un motor care nu e bun de nimic... Nu s-au îngrijit din vreme și-au murit 50 de pui!”... A mai adăugat și altele.

A venit iarăși un inspector. A rămas și acesta o lună în Măgura. A stat de vorbă cu oamenii. A aflat că Marin Siteavu și președintele sint veri de-al treilea, iar Ilie Mărgean și Siteavu cumnați. A verificat gestiunea. Cel 50 de pui — de o zi — muriseră, într-adevăr, dar cu doi ani înainte. L-a întrebat inspectorul:

— De ce nu ne-ai sesizat atunci,

cînd nu erai supărat cu președintele?

— Fiindcă acum am aflat!

S-a dovedit că știa mai de mult, dar el a vorbit și mai tăios:

— Eu am reclamat și tot pe mine mă faceți vinovat?

A pus mina pe condei și s-a adresat procuraturii. „Președintele și neamurile lui”... Au început iar cercetările în dosare. Au fost audiați martorii propuși de Ilie Mărgean. Nici unul n-a confirmat sesizările reclamantului...

Cineva a făcut scoteala. Din pricina lui Ilie Mărgean, inspectorii au pierdut, cu anchetele, 85 de zile. Membrii cooperativei, la rîndul lor, au pierdut 200 de zile-muncă. Tot din pricina anchetelor iscate de Ilie Mărgean s-au pierdut, la recoltat, roșii în valoare de 4 000 lei.

Pînă la sfîrșit, președintele a cedat. Ca să se sfîrșească bilciul, l-a numit din nou paznic la eleșteu. Se părea că Ilie Mărgean s-a liniștit. Un răstimp n-a mai înaintat, nicăieri, nici o plîngere. După vreo două luni, a luat-o de la capăt... „Brigadierul și neamurile lui. Medicul veterinar și inginerul agronom nu-l sprijină. Președintele nu-i dă furaje pentru pușetul de pește. Și dacă nu-i dă furaje, el nu garantează recolta”. Atitea și atitea.

El, apărătorul averii obștești, se sizează...

Au început iarăși anchetele.

Iată însă că într-o noapte, șeful postului de miliție umbra cu patrula prin marginea satului. Era întuneric și bătea vîntul. Deodată vede o umbră.

— Stai!

Umbra a vrut să fugă, dar n-a izbutit să dispară. Militenii au pus mina pe ea. Era nenea Ilie, cu 20 de kilograme de pește într-un sac. L-au luat și l-au dus la miliție. I-au dressat acte și l-au trimis în fața justiției.

Ilie a început să se vafete.

— Sint năpăstuit. Peștele l-am confiscat de la niște braconieri care l-au lăsat pe marginea iazului și-au fugit. Cînd m-am întîlnit cu militienii, tocmai îl duceam la sediu, la tovarășul președinte. Iar tovarășul șef al postului de miliție are neacas pe el că...

— Asta e nenea Ilie Mărgean, a încheiat omul care imi povestea. Uns cu toate alifiile. Dacă arunci o găleată de apă pe el, nu se lipește!

ȘERBAN NEDELICU



# De la FETIȘ la AMULETĂ

Mai persistă încă la unii oameni, chiar și la tineri, credința naivă că purtând la piept o iconiță, o cruciuliță sau o fărimă din moaștele vreunui sfânt, vor fi feriți de accidente, îmbolnăvire și de alte neplăceri în viață.

Nu sînt rare cazurile cînd amuleta se poartă... din obișnuință ori... pentru orice eventualitate. De remarcat că acest obiect se întîlnește și la cei cu un anumit grad de cultură — elevi, studenți, ba chiar și la unii intelectuali — care se pretind în pas cu viața modernă, se vor adepți ai științei, vorbesc, uneori, chiar de absurditatea concepțiilor mistice.

Și totuși... nu e greu de observat că indiferent de motivele pentru care se poartă amuletele, faptul în sine trădează o concepție greșită despre viață, despre factorii care înriesc existența omului, locul lui în societate, perspectivele lui de viitor. Chiar și aceia care n-o mătură deschis atribuie amuletei însuși miraculoase, forța de a influența împrejurările și trebuie s-o spunem pe față că această credință nu se deosebește în esență de navele închipiri ale strămoșilor îndepărtați, de timpurile cînd abia mijcau zorile culturii și civilizației.

Dar să vedem mai întîi care este originea acestei credințe. Cu aproape cîmă secole în urmă, cînd navigatorii portughezi au atins coastele Africii occidentale, au remarcat cu mirare un obicei ciudat, larg răspîdit la băștinași. Aceștia se foloseau de numeroase talismane, pe care le purtau asupra lor, invocîndu-le în orice împrejurare protecția. Ucele pline cu pămînt roșu în care erau înfipite pene de cocș, smocuri de păr omenesc, pene de papagal, făruși de lemn înfășurați cu fuiuare de lînă, figurine de lut și multe altele, constituiau obiecte de cult religios, inzestrate, pasămite, cu puteri supranaturale. Portughezii le-au, botezat fetico, de unde provine denumirea de fetiș, iar de aici credințele amintite au fost botezate cu un nume comun — fetișism.

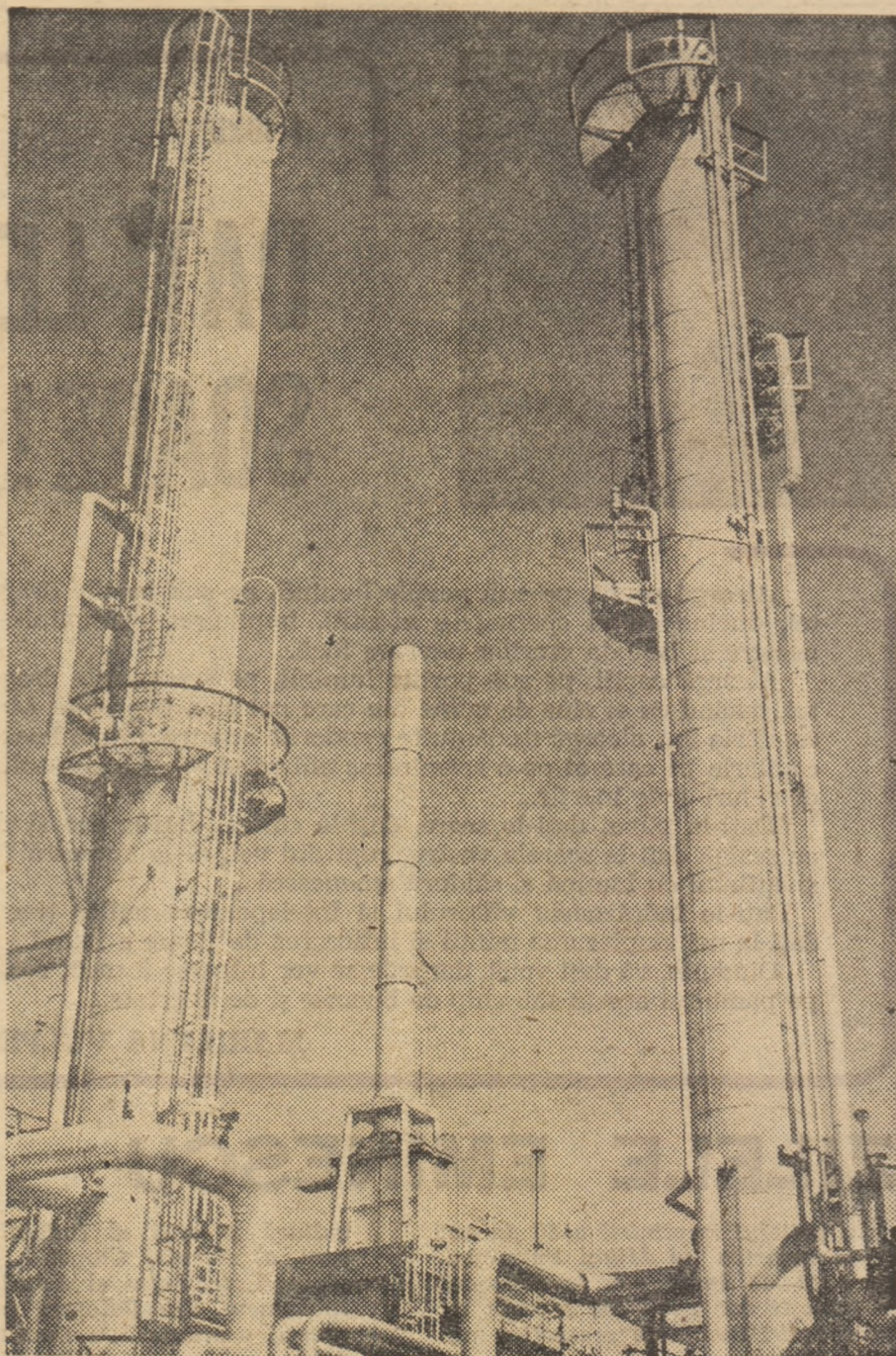
Asemănarea unor pietre, rădăcini sau ramuri cu animalele de vinat a trezit în închipirea primitivilor

falsa convingere că acestea le pot servi pentru succesul vînatării. Ei le purtau cu sine și, dacă se-ntîmpla ca efortul depus în hătuiala vînatului să fie rodnic, succesul era atribuit fetișului, care devenea astfel garanția reușitei. La multe popoare africane, bărbații nu plecau la vîntoare înainte de a găsi o anumită piatră sau bucată de lemn, care să semene cu animalul căutat. Adesea căutarea fetișului dura mai mult decît timpul folosit în vîntoare. Fetișul care se dovedea a fi la înălțimea așteptărilor era răsplătit cu jertfe. Cel ce le înșela speranțele era aruncat și înlocuit cu unul nou, uneori era pedepsit prin biciuire și pus din nou la încercare.

La triburile înapoiate puterea vrăjitorilor era apreciată înainte de toate după numărul fetișurilor de care dispun. Fantezia dovedită de aceștia în alegerea fetișurilor l-a uimit pe oamenii de știință care le-au cercetat modul de viață, credințele și obiceiurile. Așa, de pildă, în secolul trecut, un vrăjitor african adunase peste 20 000 de obiecte „sfinte” — un veritabil muzeu. Posesorul lor cheltuia mult timp cu îngrijirea fetișurilor — le spăla și ștergea cu mîgală, le „hrănea” și le „potolea seaca” etc.

Din ce în ce mai pușini oameni se leagăna de iluzia protecției pe care le-ar putea-o oferi talismanele. Este și firesc dacă ținem seama de faptul că viața ne demonstrează că orice reușită se dobîndește prin muncă stăruitoare, prin perseverență, energie și pasiune, închinată scopului de a deveni un om util societății, prețuit și stimat de cei din jur. Mase largi au pășit hotărît, cu încredere pe luminoasa cale a învățării, a dezvoltării spirituale, ținînd astfel pasul cu cele mai înalte cuceriri ale gîndirii universale, ale tehnicii și civilizației. Cu atît mai puternic ne apare contrastul dintre concepțiile înaintate, științifice și credințele naive ale celor care nu s-au eliberat încă de păienjenșul unor superstiții naive.

Lector univ.  
AURELIAN TACHE



Combinatul de cauciuc sintetic și produse petrochimice din orașul Gh. Gheorghiu-Dej. De curînd a intrat în producție o modernă instalație de dezalchilare a toluenului unde se vor obține anual 40 000 tone benzen.

## Realizări ale științei și tehnicii românești

AUTOMAT PENTRU INDUSTRIA PETROLIFERĂ

Un automat pentru industria petroliferă — înregistrat pentru brevetare în Anglia, Austria, Franța, R.F.G., Italia, India și Japonia a fost realizat de un colectiv de specialiști români. Automatul servește la evacuarea lichidelor separatoare și a altor impurități din separatoarele sondelor de țipe și gaze sau din separatoarele montate pe conductele magistrale pentru transportul gazelor. Sînt înlăturate accidentele și aparatul poate fi folosit și în locurile izolate, nesolicînd o supraveghere în timpul lucrului.

INLOCUITOR DE POLEN

Inginerul Aurel Petrescu, din Ministerul Industriei Ușoare, a obținut un procedeu pentru realizarea unui produs capabil să înlocuiască în hrana albinelor, parțial sau total, polenul, pătura și lăptișorul. Originalul produs se obține într-o instalație automatizată. El poate fi utilizat atît în perioadele sărace în polen, cît și iarna, avînd un ridicat conținut în aminoacizi, mult mai ușor asimilabili decît proteinele, și substanțe minerale cu fosfor și potasiu. Conținutul său în acid lactic îl apropie din punct de vedere biologic de pătura și îi asigură o conservare excelentă.

INSTALAȚIE PENTRU CULTURA AEROPONICĂ

Instalația pentru cultura aeroponică cu soluții nutritive, experimentată cu succes la Institutul agronomic din București, permite cultivarea, cu rezultate bune, a tomatelor, ardeilor tuși și grași, căpșunilor, salatei și fasolei. Numărul de plante pe un tub vertical este de 6—12 pentru tomate și de 12—48 pentru plantele cu portul mic. Cercetările au reliefat că în cazul salatei și căpșunilor, numărul plantelor pe un tub vertical poate crește pînă la 70. Cercetările care continuă au arătat că lipsa unui mediu adecvat, cum e gunoiul de grajd folosit în sere, micșorează mult posibilitatea apariției unor boli și dăunători. Recolta este astfel de 2—4 ori mai mare față de aceea obținută în condițiile cunoscute.

În perioada de reproducere, animalele au un anumit comportament, exprimat în diferite manifestări caracteristice, care pe drept cuvînt pot fi socotite ca adevărate obiceiuri de nuntă. Acestea sînt izvorite din instinctul lor de a-și continua viața prin urmași.

Cei doi indivizi care vor întemeia o familie — masculul și femela — sînt diferiți de inzestratei de la natură, chiar în cadrul aceleiași specii, fie în tot decursul vieții lor, fie numai în această perioadă. De obicei primul este mai împodobit prin creastă (cocș), coarne (cerb), coamă (leu), aripi (diferite insecte) sau alte elemente capabile să atragă femela. Și nu numai atît: el își pune în evidență podoabele în toată frumusețea lor, făcînd paradă cu ele. Astfel porumbelii își umflă gușile delicat sau bogat colorate; o specie de privighetoare cu gîtul al-

## OBICEIURI DE „NUNTĂ” LA ANIMALE

bastru, chiar atunci cînd se odihnește pe o rămurică, face din cînd în cînd o asemenea mișcare, încît să i se poată observa toată frumusețea pe care o posedă; pînunul, curcanul și fazanul se umflă ca o minge, țînîndu-și aripile desfășurate pe pămînt.

Alt mijloc de atracție îl reprezintă așa-numitele dansuri nuptiale, întîlnite la multe insecte. Chiar și efemerele, care trăiesc uneori doar cîteva ore — numai atît ca să-și asigure urmașii — își petrec scurta lor viață dansînd în roi, ca o coloană de fum, care se ridică și coboară deasupra bălților. Fluturii dansează pe ramuri sau pe cîte o floare mare, în cercuri mici, pînă ce se apropie femela. O specie de păianjen prinde o muscă, o țese în pinza sa și pachetul obținut îl predă femelei, mișcîndu-și neîncetat antenele, ca și cum ar ruga-o să nu fie refuzat.

Multe animale — atît femelele cît și masculii — emit anumite mirosuri atrăgătoare, prin care se recunosc reciproc. Așa este mirosul de mosc, produs în perioada de reproducere de crocodil, broaște țestoase, insecte, melci și alte grupe de animale. Aceste mirosuri sînt atît de puternice, încît chiar atunci cînd s-au închis femele de licurici, de pildă, în cutii care le-a făcut invizibile,

masculii au zburat de la o distanță apreciabilă direct spre ele, ghidîndu-se cu mare precizie numai după miros.

Cînd s-a efectuat experiența inversă, închizîndu-se femelele de licurici în tuburi de sticlă care nu permiteau răspîndirea mirosului, masculii au fost atrași de data aceasta de semnalele luminoase pe care acestea le-au emis. Posibilitatea de recunoaștere a perechii prin asemenea semnale are mare importanță la această specie, deoarece femela este lipsită de aripi și numai prin organele sale luminoase, situate pe torace, poate înștiința masculul — care este înaripat — despre locul unde e află.

Și alte insecte pot produce, prin anumite glande, lumină rece, biologică. Campion în această privință este o insectă din Marea Caraibilor, denumită acolo „cucușo”: ea luminează atît de puternic, încît băștinașii o întrebunțează noaptea drept felinar, iar femeile și-o atîrnă în păr ca pe o podoabă.

La fel sînt inzestrate și animalele din adîncul mării, unde altfel întunericul le-ar împiedica să se regăsească. Așa numitele „păsări-grădinari” din grupul păsării paradisului, respectiv masculii lor, constituie pe pămînt alei mărginite de crengi și ierburi înfipite în pămînt, iar la intrarea lor așează flori, scoici sau alte obiecte pe care le prind în cioc și le prezintă femelei, atunci cînd ea se apropie.

Cîntecul păsărilor ajunge la cea mai mare măiestrie în epoca de reproducere, chiar necîntătoarele fiind capabile să emită sunete melodioase. Prin melodia specifică fiecărei specii, acestea își delimitează teritoriul în care vor cuibări, pentru a-și asigura liniștea necesară cloctului.

De multe ori însă ceremonia de nuntă caracteristică fiecărui grup de animale nu decurge fără nici o piedică. Poate interveni un oaspete nedorit care cere să se afirme și el. Atunci masculii se luptă între ei, plini de dușmănie. În cazul cocșilor de diferite specii, ei se învîrt în cercuri cu penele zburlete și sărînd uneori la o înălțime de jumătate de metru. Apoi, ca la un semnal, năvălesc unul asupra celuilalt, atacîndu-se cu ciocul și cu picioarele. Cel înfrînt se retrage în cele din urmă pe un alt teritoriu, unde-și încearcă norocul din nou.

Dar cea mai sălbatică manifestare de nuntă este, fără îndoială, canibalismul anumitor animale, cînd unul dintre sexe — apatînînd aceleiași specii — este mîncat sau nămicit de celălalt. Astfel femela de scorpion sau de diferite insecte își consumă în mod instinctiv soțul, după împerechere. Se crede că acest obicei respingător corespunde nevoii sale de substanțe hrănitoare. Peștele denumit chișcar își sacrifică în schimb femela, pentru a o determina să-și depună toate icrele.

Toate aceste manifestări atrăgătoare sau curioase, constituie acte inconștiente ale lumii animale, în vederea asigurării trăinicieii speciilor ei.

MARIA-VALERIA BUDUȘAN  
biolog



## DICTIONAR DE BUZUNAR

**Pondere.** — Cuvântul aici notat nu figurează în dicționarele limbii noastre apărute cu ani în urmă, ceea ce înseamnă că el a pătruns relativ de curând printre elementele de vocabular românești.

Să urmărim apariția termenului în două pasaje. Primul este următorul: „Cooperativele agricole de producție au semănat, pînă la această dată, 9 și respectiv 7 la sută din suprafețele prevăzute, **pondera** cea mai mare revenind fetei-soarelui și altor culturi din etapa I” (România liberă, nr. 7624, 24. IV. 1969).

Iată și celălalt pasaj: „In economia acestor județe, viticultura are o **pondere** importantă” (ibid).

Contextele citate lămuresc — după cît credem — destul de bine sensul cuvîntului: **greutatea specifică predominantă a unui anumit element în raport cu alți factori.**

**Edificare.** — Verbul acesta a **edifica (edificare)** exprimă ideea legată de două acțiuni: a clădi, a zidi, a construi și a lămurii.

Cu primul înțeles, verbul respectiv forma de obicei predicatul unui subiect exprimat prin-

tr-un nume concret. Apariția lui putea fi observată în enunțuri de acest tip: „Pe baza planurilor efectuate de mai mulți arhitecți, în curînd va începe **edificarea** Teatrului Național”.

O serie de alte formulări dovedesc abstractizarea sensului pe care îl redă verbul aci discutat.

Cu titlu ilustrativ, iată un exemplu: „Din convorbirile cu alți intelectuali din comună, din mărturiile lor deschise și dovedind o mare pasiune pentru opera de **edificare** culturală la sate, am înțeles că una din cele mai importante

coordonate ale activității lor este legarea profundă de viața satului și cunoașterea specificului local”. (România liberă, nr. 7624, 24. IV. 1969).

**Opera de edificare culturală la sate** vrea să spună desfășurarea unei complexe acțiuni cu caracter cultural. În atari situații, verbul dobîndește — după cît mi se pare — o forță expresivă deosebită, deoarece sugerează ideea unei activități armonios dezvoltate, implicînd existența unui plan sistematic în efectuarea lucrării.

N. MIHĂESCU

Motto: „Punerea deoparte nu-i avarie, omul înțelept nu strînge ca să strîngă, ci ca să cheltuiască în mod superior”.

G. CALINESCU

## Indemn la Înțelepciune

Nu de mult discutăm cu șeful serviciului popularizării de la Casa de Economii și Consemnațiuni. Interlocutorul meu cunoaște bine psihologia celor care nu păstrează banii „la ciorap” și poate vorbi ceasuri în șir despre fiecare instrument de economisire în parte, despre bucuria lui X, care a cîștigat un „Mercedes 190” sau a lui Y, care și-a construit o casă cu banii economisiți la C.E.C. Preda Nedelcu s-a identificat atît de mult cu răspunderea care îi revine, încît este aproape imposibil să nu amintească, în orice discuție, despre C.E.C. sau despre economisire.

Iată de ce ne-a fost foarte ușor să ne amintim de cuvintele scrise de Tudor Arghezi, despre economie:

„Tezaurul vostru e Casa de Economii. Silește-te să-ți mai adaugi citiva lei pe săptămînă și dacă nu ti-ai scos încă libretul nu întîrzi, du-te și scoateți-l numaidecît, oricît de mic ar fi începutul...”

Și, am ajuns firesc, la o întrebare tot atît de firească:

— Spune-mi, te rog, ai ceva bani puși deoparte?

Interlocutorul meu a răspuns, fără să ezite nici o clipă, tot printr-o întrebare:

— Oare cum îți închipui că aș putea lucra pentru popularizarea unei idei cum este cea a economisirii, fără a fi profund convins de conținutul ei, de valoarea ei socială? Fără îndoială, punînd cîte ceva deoparte am avut deseori prilejul să ies mai ușor la... liman. Sau să cumpăr diferite obiecte de folosință mai îndelungată, care costă parale mai multe. Dar, de ce să-ți vorbesc despre mine? Aruncă-ți privirea pe aceste scrisori — și îți puse în față o mapă cu plicuri de diferite mărimi. Sînt doar cîteva dintre cele ce ne sosesc.

Am răsfoit cîteva. Veneau din partea unora dintre cei care avuseseră prilejul să se bucure de avantajul economisirii. Toți, dar absolut toți, scriau că, la început, li s-a părut greu să pună ceva deoparte. Mai apoi, obișnuindu-se să viziteze agenția C.E.C., au reușit să chivernisească mai bine cîștigul, să introducă o anumită ordine în cheltuieli.

Da, acesta este adevărul adevărat: primul pas spre economie se face mai greu. Apoi, cînd suma începe să crească, cînd omul se bucură privind „soldul” din libret, cînd folosește cu folos banii adunați, în decursul vremii, nu va mai exista lună în care să nu se gîndească la satisfacțiile pe care le dă chibzuința; și va fi — cu siguranță — printre... cunoscuții funcționarilor de la C.E.C.

Reiau discuția cu reprezentantul Casei de Economii și Consemnațiuni, rugîndu-l să-mi amintească unele dintre cele mai solicitate „instrumente” de economisire:

— „Bătrînul” libret de economii cu dobîndă are concurenți — nu chiar... tineri, dar foarte solicitați: libretul de economii cu cîștiguri, libretul de economii cu dobîndă și cîștiguri, libretul cu dobîndă și cîștiguri în autoturisme. Nu pot fi omise obligațiunile C.E.C., după cum nu se poate să nu amintesc — măcar — de contul curent personal, de securile pentru elevi și — mai ales — de libretul pentru construcția de locuințe.

— Fiecare oferă, desigur, anumite avantaje, satisface anumite preferințe. Cred însă că ceea ce aduce libretul de economie omului este — în primul rînd — bucuria de a-și putea dovedi voința, convingerea că atunci cînd dorește nu îi este greu să păstreze, în ciuda cunoscutului proverb românesc, care afirmă că „Ușor e de cîștigat, greu e de păstrat”.

Să reflectăm, deci...

AUREL CRIȘAN

# EU CE VOI PRIMI OARE?



PĂRINTII AU CUVÎNTUL... DAR DUPĂ CE  
AU VIZITAT MAGAZINELE COOPERATIVELOR DE CONSUM  
SPECIAL APROVIZIONATE CU OCAZIA DECADEI

## bucuria copiilor

23 mai-  
1 iunie



## O recentă descoperire arheologică

Zilele acestea s-a descoperit în apropierea comunei Apahida o importantă „comoră”. Descoperirea a fost făcută de un grup de muncitori cu ocazia lucrărilor necesitate de plantarea unor stâlpi de înaltă tensiune. Ea constă în mai multe obiecte de aur, podobe, îmbrăcăminte presu-puse ca făcând parte dintr-un mormint princiar al unei căpetenii germane, din șirul populațiilor migratoare. De la prima vedere s-a constatat că acest tezaur are mari asemănări, chiar identități, cu alte două tezaur descoperite în această zonă.

Noua descoperire a îndemnat direcția Muzeului de istorie și arheologie din Cluj să întreprindă săpături de verificare și cercetare mai inten-

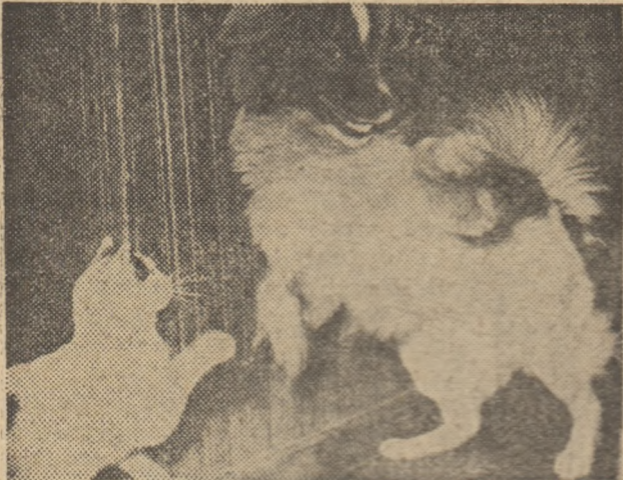
să. S-a mai descoperit, astfel, o mare cantitate de obiecte de aceeași natură — catrame, coliere, inele, discuri de aur — piese ornamentale, un vîrf de sabie, un vas de sticlă. Insumind, după cum se pare, cea mai mare parte a tezaurului îngropat în acel loc.

În ce privește importanța istorică a acestei descoperiri, putem spune că întregul tezaur datează din secolul al V-lea și, după cum susține acad. Constantin Daicoviciu, el aparține ostrogoților, seminiș germană, supusă de către huni și care, după cite se pare, aveau drept teritoriu de stăpînire aceste părți ale Transilvaniei. Cercetările continuă.

## Lăbuș și Fenicea



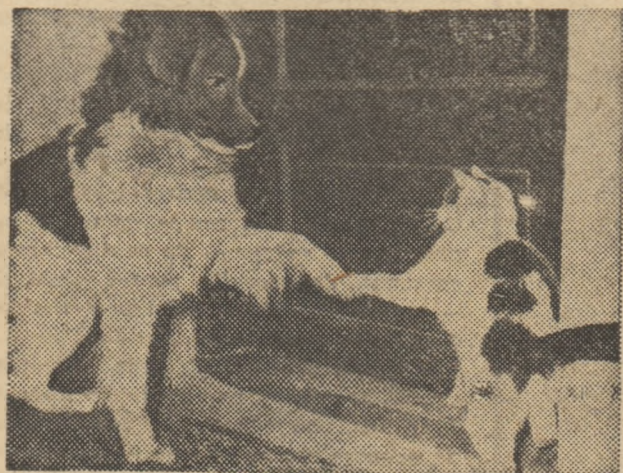
Stau de vorbă... Nevecini. Dinții-ascunși în mărăcini.



El e mindru-n coada vie. Ea nu știe ce-o să fie.



Mîngierea e sublimă. Dar... El n-are nici-o rimă.



— „Hai! Dă-mi laba! Eu... Lăbuș...” Fenicea: — „Da! Acuș”.

Text: DANIEL HATMAN  
Foto: EMIL ZERONIAN



## FILATELIE

### EMISIUNE DEDICATA FLOREI DE STEPA

Direcția Generală a Poștelor pregătește o emisiune filatelică formată din 8 valori, emisiune ce va ilustra cele mai răspîndite flori caracteristice stepei ca: ciulinul (valoarea de 20 bani), rușcuța (valoarea de 10 bani), bujorul (valoarea de 2,50 lei), migdalul pitic (valoarea de 40 bani) etc.

Interesanta emisiune tematică va fi completată și de apariția a 3 plicuri „Prima zi a emisiunii” ce vor fi obliterate cu o stampilă specială.

## PASTORALĂ

Frații Constantin și Gheorghe Popa din comuna Seaca de Cîmp, județul Dolj, seamănă ca două picături de apă, nu numai la înfățișare, dar și la purtări... Vorba ceea, ca frații.

Amindol s-au făcut ciobani. Stinele și le-au pus alături, pe același izlaz. La oi țin ca la ochii din cap. Le pășunează pe izlaz. Și le merge bine. Grase și frumoase, de se miră tot satul. — Da' ce le faceți, bre, cu ce le țineți de-a așa rotunde? — Le creștem cu dragoste. Și oaia simte cînd ții la ea. Nu le purtăm pe drumuri. Le paștem numai noaptea. Ziua, pe

zăduful ăl mare, stăm cu ele la umbră. Le doim din fluier... Muzica le priește.

### MICROFOLETON

Dar nu e numai atît. Din prea mare dragoste, Constantin Popa a început să le dea drumul în orzul cooperativei agricole. Să simtă oaia și puțin gust de orz! Că numai din dragoste nu se îngrășă nici omul... Paznicii însă n-au vrut să țină seama de acest adevăr. L-au dus la cooperativa agricolă pentru in-

cheierea procesului verbal de imputare.

Celălalt frate, Gheorghe Popa, s-a revoltat sincer: — L-ați prins pe Costică în orzul cooperativei, cu oile proprietate particulară? (Fiindcă ul-tasem să vă spun: frații Popa sînt ciobani particulari). Cum de-a făcut una ca asta? N-aș putea să intru pentru nimic în lume cu oile în orz!

Și n-a intrat în orz. A intrat în finul cooperativei. Și deși se fereșe el de zăduf, de data asta s-au cam ars.

NICOLAE CULCEA

## Martinica



Descoperită în 1502 de Cristofor Columb, mica insulă de numai 1102 kilometri pătrați, care mai tîrziu avea să primească numele de Martinica, a devenit colonie a Franței în 1674. Pămînt muntos, cu țărnișurile foarte crestate, dominat la nord de un masiv vulcanic, insula are în centrul ei o cîmpie mică, ondulată. Așezată la tropice, e răcorită de alizee, dar nu rareori bîntuie de uragane.

În procesul colonizării, triburile locale, băștinașe, au fost exterminate. Insula a fost repopulată cu sclavi negri aduși să lucreze pe plantațiilor stăpînilor albi. Principala sursă de trai este agricultura. O agricultură cu caracter colonial, desigur: aproape jumătate din suprafața arabilă este cultivată cu trestie de zahăr. În rest, bananieri, arbori de cafea, arbori de cacao, ananas.

În timpul celui de-al doilea război mondial, după capitularea Franței, Statele Unite au primit dreptul de a „opera” Martinica. În această perioadă, s-a intensificat pătrunderea capitalului nord-american.

În capitală — orașul Fort de France — ca și în restul țării populația este alcătuită în majoritate din negri și mulatri. Femeile — creole de o renumită frumusețe — sînt principalele continuatoare ale tradițiilor mai vechi în materie de cos-



Martinicheze în costum național

tume, cîntece și serbări. Ele animă și sărbătorile familiale și marile carnavaluri populare, singurele momente în care folclorul izbutește să se afirme într-o țărișoară năpădită de moda europeană și nord-americană.

De la sfîrșitul anului 1960, pe insulă a luat amploare lupta oamenilor muncii pentru îmbunătățirea condițiilor de viață. Grevele din 1961 au fost urmate de represalii. Acum, princ-

pala problemă în jurul căreia se desfășoară viața politică este aceea a statutului insulei. Partidele politice se deosebesc în special prin atitudinea față de această problemă: unele cer statut de autonomie totală, altele vor ca insula să aibă statut de independență, rămîind însă în „comunitatea franceză”.

DANIELA ROMAN



## Albește părul omului

Totul pare simplu în viața și mecanismul de producere a părului. Și totuși, nu se știe încă precis de ce albește părul. Nici o cercetare n-a reușit încă să răspundă cu exactitate la această întrebare. S-au încercat câteva explicații. Se știe că albirea părului este un fenomen rar întâlnit la animale. Un ciine bătrîn, de exemplu, va avea fire albe de păr, dar niciodată nu va deveni complet alb.

După doctorul A. I. Ephraim, din New York, părul alb este un păr bolnav, atins de o afecțiune de origine nervoasă a pielii. La o vîrstă înaintată, orice ființă umană este mai mult sau mai puțin epuizată din punct de vedere nervos, deci amenințată de această „boală”.

Alți cercetători sînt de părere că albirea părului provine de la o proastă funcționare a celulelor creatoare de pigmenti. Dr. Kikkava din Osaka — Japonia, este de părere că pigmentația ar avea la bază reziduuri de metal. După analizele efectuate, dr. Kikkava a constatat că reziduurile metalice variază după culoarea părului. La părul negru sau brun, ele se compun din aramă, cobalt și fier, cel blond din titanium, iar părul alb conține nichel.

Concluzia medicului japonez este că albirea părului se datorează transformărilor chimice ale minereurilor pe care le conține, transformări impuse de vîrsta corpului uman.

## Clarificări ?

SPORT

Dacă n-ar fi vorba de fotbal unde balonul se dovedește anul acesta mai rotund decît oricînd, aș încerca să spun că ultima etapă a Diviziei A a adus în sfîrșit unele clarificări. Se pare că echipa argeșeană va fi cea care va lua... Vagonul ce duce spre Divizia B. Dar parcă mai poți fi sigur de ceva cînd te gîndești că titlul de campion va fi cîștigat (probabil... desigur, numai probabil) de una din invinsele ultimei clasate (UTA sau Dinamo) ?!

Se spune că în asta și stă frumusețea fotbalului. Dacă ar fi să ne gîndim la grupa de calificare a Campionatului Mondial din care facem parte și care parcă s-a molipsit de la campionatul nostru, trebuie să recunoaștem că pînă acum a fost frumos: elenii pierd un punct acasă cu românii și îl recuceresc în dauna favoriților grupei — Portugalia — a treia forță fotbalistică din lume la ultimul campionat; elvețienii cîștigă la Lisabona și ne predau nouă punctele respective pe terenul propriu !... La toamnă, cînd vine rîndul nostru să jucăm acasă, parcă ne-am dori o frumusețe mai calmă, niște rezultate care să țină seama de logică și, de ce n-am recunoaște-o, de valoarea echipelor.

Totuși, voi da un pronostic în privința Campionatului Mondial: România va merge în Mexic (știu că n-am să supăr pe nimeni). Întorcîndu-mă la campionatul nostru, voi risca (să greșesc și să... supăr): cred că UTA va cîștiga titlul, iar cu șansa a doua „U” Cluj. (Studentii, dacă nu vor cîștiga vor fi în orice caz cei ce vor atribui titlul, primind în vizită la Cluj și pe bucureștenii și pe arădani).

Dar pînă una, alta, să lăsăm puțin mingea să se odihnească și să ne pregătim pentru marea confruntare care începe peste două zile la București: Campionatele Europene de box.

VLADIMIR PANĂ